

„Gij zult niet langer Abram heten; uw naam zal Abraham zijn”

1ste lezing: Genesis 17,3-9

Psalm: 105 (104)

Evangelie volgens Johannes 8,51-59

In beide lezingen van vandaag horen wij over Abraham, de vader van het geloof.

Abram was 75 jaar toen God hem riep om alles achter te laten en op weg te gaan: „*Jahwe zei tot Abram: Trek weg uit uw land, uw stam en uw familie, naar het land dat Ik u aan zal wijzen. Ik zal een groot volk van u maken. Ik zal u zegenen en uw naam groot maken, zodat gij een zegen zult zijn.*” (Gn 12,1)

Hoe zouden wij reageren en wat zouden wij doen als God ons hetzelfde zou vragen? Waarschijnlijk zouden wij tegen God zeggen: Had U een afspraak? Sorry maar ik heb U niet op mijn agenda staan. En vervolgens zouden wij misschien zeggen: Ik ben toch niet gek om al mijn zekerheden achter te laten en, op mijn 75ste, op weg te gaan naar een land dat ik niet ken en op een weg die ik niet ken?

Abram daarentegen liet alles achter op grond van een belofte. „*Toen trok Abram weg, zoals Jahwe hem had opgedragen. Abram was vijfenzeventig jaar toen hij Haran verliet.*” (Gn 12,4) Geloven wij in de beloften die God ons in deze tijd heeft gedaan in de lezingen die wij in deze tijd in de liturgie gekregen hebben? Ook aan ons worden dagelijks beloften gedaan. Ik herinner jullie aan de belofte van gisteren: „*Dan zult gij de waarheid kennen en de waarheid zal u vrij maken.*” (Joh.8,32) Of de belofte op het hoogfeest van Maria Boodschap vorige week: „*Want voor God is niets onmogelijk.*” (lucas 1,37). Daarom zegt ook de psalm vandaag: „*Vergeet nooit de wonderen die Hij deed, zijn tekenen en zijn beloften.*” (Psalm 105)

Hoe zou de geschiedenis zijn gelopen, en met geschiedenis bedoel ik ons leven, als Abram, Maria, Mozes, en vele anderen hadden gezegd: Nee, ik ben niet gek, ik doe het niet? God maakte een heilsgeschiedenis voor zijn volk, voor ons, maar deze geschiedenis werd en wordt gemaakt met de medewerking van zoveel mensen, ook onze ouders, die naar het voorbeeld van Abraham op weg zijn gegaan op grond van een belofte.

Na jaren lopen zonder hem enige zekerheid te geven verscheen God opnieuw aan Abram en sloot met hem een verbond: „*Gij zult de vader worden van een menigte volken. Gij zult niet langer Abram heten; uw naam zal Abraham zijn. Volken zal Ik van u maken, zelfs koningen zullen uit u voortkomen.*” En God maakte zijn beloften waar zoals Jezus in het evangelie bevestigt: „*Abraham juichte bij de gedachte dat hij zijn dag zou zien.*”

Misschien zijn wij vandaag moe na de eerste drie weken quarantaine, misschien hebben we vandaag behoefte aan een verbond en een belofte, zoals Abraham toen ook naar een teken van God verlangde om verder te kunnen trekken. Daarom wil ik jullie er vandaag aan herinneren dat het bijna Pasen is.

„*Vergeet nooit zijn tekenen en zijn beloften*” Ik hoop dat het leven van Abraham, zijn volharding, zijn vertrouwen, zijn geloof, ons vandaag helpen om God te blijven volgen in deze tijd van woestijn waarop wij ook, op een bijzondere manier op weg zijn, vrijwillig of gedwongen, naar de beloften van Pasen, de belofte van bevrijding, van een nieuw leven, van een nieuw begin, van de overwinning op de dood, van de verrijzenis. Amen.